

GEZ		KARTA ADRESOWA ZABYTKU NIERUCHOMEGO		3. Miejscowość DRYŻYNA	
1. Nazwa DOM NAUCZYCIELA (D. BUDYNEK SZKOŁY)		2. Czas powstania LATA 20. XX WIEKU			
				4. Adres Dryżyna 41 A 67-407 Szlichtyngowa	
				5. Przynależność administracyjna województwo lubuskie powiat wschowski gmina Szlichtyngowa	
				6. Formy ochrony Ustalenie ochrony w zmianie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy i Miasta Szlichtyngowa, w części dotyczącej wsi Dryżyna (Dz. Urz. Woj. Lubuskiego nr 25A, poz 266).	

Widok na elewację południową i wschodnią.

Historia.

Po raz pierwszy nazwa wsi wymieniona w roku 1395 jako Drisiny. Przez wieki wielokrotna zmiana nazwy wsi: Ottendorf (1420 r.), Othendorw /1437/, Draszyna (1499 r.), Drazina (1512 r.), Drezyna (1531), Dreszina (1563 r.), Attnedorf (1944 r.). W 1395 roku wymieniony Jarand Wyskota z żoną Henryką. W 1420 roku dobra należą do Janusza Ledlow, syna Piotra Młodszego. W 1499 roku dobra należą do Jerzego i Jana Kotwicz. W 1512 roku wymieniony Jan Górowski, który część gruntów sprzedał Judycie Toszewej. W 1566 roku dobra posiada Sebastian Kotwicz. W XVIII wieku majątek w rękach rodziny Gurowskich herbu Wczele. Najsłynniejszym z rodu był Rafał hrabia Gurowski (1716 Kościelec - 08.04.1797 Dryżyna), który zamieszkiwał Dryżynę w latach 1758-1797. Najstarszy syn kasztelana poznańskiego Melchiora i Zofii z domu Przyjemaska. W 1752 roku ożenił się z Ludwiką Tworzyańską, kasztelanką przemęcką. W 1787 roku z rąk króla pruskiego Fryderyka Wilhelma II otrzymał dziedziczny tytuł hrabiego wraz z pruską odmianą herbu. Dziedzicem dóbr został syn Rafała, Władysław (28.10.1769 Dryżyna-19.02.1818-Russocice). Ożeniony z Genowefą Cielecką herbu Zaremba (1790-13.06.1844). Ich syn Mikołaj Napoleon hrabia Gurowski (27.11.1806) był kolejnym dziedzicem na Dryżynie. Ożeniony z Jadwigą Janiną Teresą Cielecką z Cielczy (27.11.1808). W latach 1975–1998 miejscowość administracyjnie należała do województwa leszczyńskiego.

Opis.

Dawna szkoła, piętrowa założona na rzucie zbliżonym do litery „L”. Dwie przecinające się bryły nakryte zostały dachami dwuspadowymi z pokryciem dachówką zakładkową w części czteroosiowego ryzalitu i dachówką karpiówką w kolorze grafitowym w bocznej trójkątnej części. Ściany wzniesione są z cegły ceramicznej na kamiennym cokole, nie otynkowane. Elewacja artykułowana otworami okiennymi zamkniętymi łukiem odcinkowym, podkreślonymi ceglany łukiem.

Wartości.

Budynek dawnej szkoły prezentuje wartości zabytkowe, wartość artystyczną, historyczną i naukową. Jest przykładem wiejskiej architektury szkolnej z przełomu XIX i XX wieku, która znana jest z przekazów ikonograficznych.

Stan zachowania.

Obiekt zachowany w dobrym stanie, w historycznej bryle, kubaturze, wraz z kształtem dachu. Zachowana historyczna kompozycja, artykulacja elewacji, proporcje. Budynek po remoncie dachu z częściowo zachowaniem krycia z dachówki ceramicznej karpiówki. Wprowadzona częściowo dachówka zakładkowa zakłóca odbiór obiektu. Budynek na bieżąco użytkowany, w dobrym stanie technicznym. Wprowadzone zmiany w wprowadzeniu częściowo okien bez podziałowych w kolorze brązowym są niekorzystne dla wartości obiektu. Budynek traci czytelność i spójność stylistyczną z architekturą okresu w jakim powstał.

Postulaty dotyczące konserwacji.

Formułuje się następujące postulaty konserwatorskie: bezwzględnej ochronie konserwatorskiej podlega kompozycja, bryła obiektu, gabaryty, artykulacja elewacji oraz kształt dachu wraz z zastosowanymi technologiami. W trakcie prac należy dążyć do przywrócenia pierwotnego wyglądu elewacji, w tym odtworzenie historycznej kolorystyki i materiałów. Nie dopuszcza się docieplenia elewacji frontowej budynku. Należy prowadzić systematyczną kontrolę stanu zachowania pokrycia dachowego, udrażniać system odprowadzania wód opadowych.

Bartosz Idryjan**20.09.2021r.**